

יולי 2014

פיצק'ילה שלי..

ביום קיץ יפה שכזה במקום לחשוב ללכת לים אני עומד פה. קשה לי להאמין שעברו שנתיים – שנתיים שאת לא פה, שנתיים שאת לא מחבקת אותי כל בוקר, שנתיים שאני לא נותן לך נשיקת לילה טוב, שנתיים שאנחנו לא חיים ביחד. עברו שנתיים אבל לא באמת. העולם ממשיך להסתובב ודברים ממשיכים לקרות, יום רודף יום, יום בא והולך, ואני רק חושב איפה את, ואיפה אנחנו היינו יכולים להיות בתקופה הזו. מה היינו מספיקים... וחושב שום דבר לא ישוב עוד למקומו.

למרות שעברו שנתיים, קשה לי לדבר עלייך בלשון עבר, אני חי איתך כל יום, אין יום שעובר שאני לא חושב עלייך, ואני מרגיש אותך מסביבי, בעיקר דרך שירים ברדיו. אני בטוח שאת עכשיו עומדת איפשהו פה בצד, מסתכלת עלינו, מביטה בעיניים הכחולות שלך אלינו ורוצה להגיד שהכל יהיה בסדר – אז אנחנו מנסים אבל זה לא קל ולא פשוט. מנסים להראות לעולם שהמשכנו אבל בפנים, בלב, יודעים שלא ממש.

פיצקי, קשה לי לעמוד פה, להסתכל על אבן עם השם שלך, המקום הזה דווקא גורם לי לניתוק מסויים, לא אמיתי. כמו שאמרתי להרבה אנשים, אני מאמין בשירים, ומרגיש שאת מדברת איתי דרך שירים – אז נכון שכל אחד יכול לקחת את השיר למקום שלו, אבל זה היופי. כשישבתי וכתבתי את השורות האלו החל להתנגן שיר של גידי גוב, זמר שמאד אהבת –

ובשקט בלי נוע לבדי אני יושב
מילדות השעה הזאת נוחתת בכאב
כי לא יום ולא לילה זהו שטח ההפקר
והלב מסרב להשתחרר
הו - הלוואי שהיית איתי פה
לא - היא איננה ושוב לא תבוא.

אז לצערי לא אוכל לחבק אותך, להריח אותך, ולנשק אותך, אבל לעד אזכור אותך ולעד אוהב אותך.

את תמיד היית האור, את תמיד עזרת לי, היית אמורה להיות איתי מאושרת עד אין סוף, בלי להוריד את החיוך, הגעגועים להיות שוב בין זרועותייך, לשמוע אותך אומרת לי שאת אוהבת אותי – לא פוסקים.

בשבילי את היית נסיכה מהאגדות ועכשיו חזרת לאגדה.